

Abstrakt

Tato práce rekapituluje současné poznatky o možnostech zamezení migrace výluhů do prostoru mimo skládky TKO. V detailu se zabývá především charakteristikou tzv. inženýrských bariér, složených z funkčních vrstev navzájem se doplňujících a tím schopných poskytnout lepší ochranu prostředí v blízkosti skládky proti pronikajícím znečišťujícím látkám. Tyto bariéry, podporované přírodní geologickou bariérou v podloží, jsou typicky sendvičové konstrukce. Pro spodní těsnění se využívají materiály jako geosítě, fungující především jako odvodňovací vrstva. Jsou typické svou nízkou stlačitelností i při velkém tlaku nadloží. Geomembrány, vyznačující se svou chemickou a mechanickou stálostí, slouží jako bariéra proti tekutinám a výparům. U přírodních jílu se využívá především jejich schopnost sorpce, závislá však na jejich mineralogickém složení. Bentonitové rohože, zaručující propustnost nejméně $4.5 \times 10^{-11} \text{ m.s}^{-1}$ slouží jako ochranná bariéra vůči kontaminaci podzemních vod a zároveň chrání těsnicí fólie ve spodních vrstvách. Pro zvýšení účinnosti je tento systém doplňován drenážní vrstvou, která snižuje tlak skládkových výluhů na inženýrské těsnění. Důležitým prvkem celkové konstrukce tělesa skládky je i vrchní kryt, minimalizující množství vody vstupující do skládky. Kromě geomembrán a drenážního systému se zde využívá i zemina z podloží skládky, osázená rostlinami, čímž se kryt zpevní a podpoří proces evapotranspirace.